să ospăteze. Bărbierul nu mai încetà cu glumele. Veselia lui se înteţì, când văzù pe al doilea tovarăş al său desvăluindu-şi capul şi arătându-şi chelia.

— Acum îmi explic, zise el râzând de ce nu îţi plac comediile. Ţi-e teamă, prietene, să nu râdă spectatorii mai mult de tine, decât de piesă!

— Respectă, maestre al foarfecilor şi al briciului, momentul solemn, pe care îl trăim, răspunse grav, filosoful. La ospeţe, asistă şi zeii! Nu-i bine, să-i indispunem!

Venì ceasul odihnei. Se hotărî să doarmă mai întâiu chelul şi filozoful şi să vegheze bărbierul.

Peste puţin cei dintâiu dormiau un somn plăcut, preţios dar al oboselei.

Bărbierul se plimbà în sus şi în jos. Se uità cu teamă în spre pădure, dar nimic neliniştitor nu se vedeà. Ca să mai treacă de urât începù să fluere, să cânte, să alerge în dreapta şi în stânga, ca să-şi înşele somnul. Plictiseala erà mare însă şi nu treceà. Şi se uità cu ciudă la tovarăşii săi, care sforăiau din greu, de păreau că dau un concert.

Deodată, îi trăznì prin minte o idee drăcească. Îşi scoase briciul şi se apropiă de filozof. Incercă mai întâiu încet, ca nu cumvà să l trezească, apoi văzând că clientul său dormià greu, îi rase tot părul îmbelşugat, care îi acoperia capul.

După puţin timp, ceasul vegherii sale împlinindu-se, zguduì pe filozof.

— Scoală, îi porunci, e rândul tău să veghezi! Zicând acestea, bărbierul se trântì pe pământ, ca să doarmă. Dar ochii săi întredeschişi urmăreau mişcările filozofului.

Acesta se întinse mai întâiu alene şi îi lelungat; tuşi; se mai întinse încă; scuipă pe jos; îngână câteva vorbe neînţelese; apoi, făcând o sforţare, se sculă; începù să se plimbe şi iarăşi îşi întinse braţele îndoindu-şi corpul.

Deodată, îşi puse mâna la cap; ea alunecă cu uşurinţă, ca pe o suprafaţă lucie. Mirat, îşi pipăì craniul şi cu cealaltă mână.

— Mare dobitoc, exclamă el supărat, mai este şi bărbierul acesta. Inchipueşte-ţi, în loc să mă scoale pe mine, a trezit pe chel!

LA BUNICA

de **V. N. Dobrescu**

La bunica în odaie,
Toţi nepoţii au venit
Ş'au făcut o hărmălaie
Cum nu s'a mai pomenit.

„Unde-o fi bunica oare?..“
Se 'ntrebau din când în când —
Când de-odată hop, răsare
Şi bunica blestemând:

Şi mi-i ia aşa 'ntr'o doară
La pocnit pe toţi la rând
Şi i-a dat pe uşă-afară,
Parcă n'au mai fost nici când.

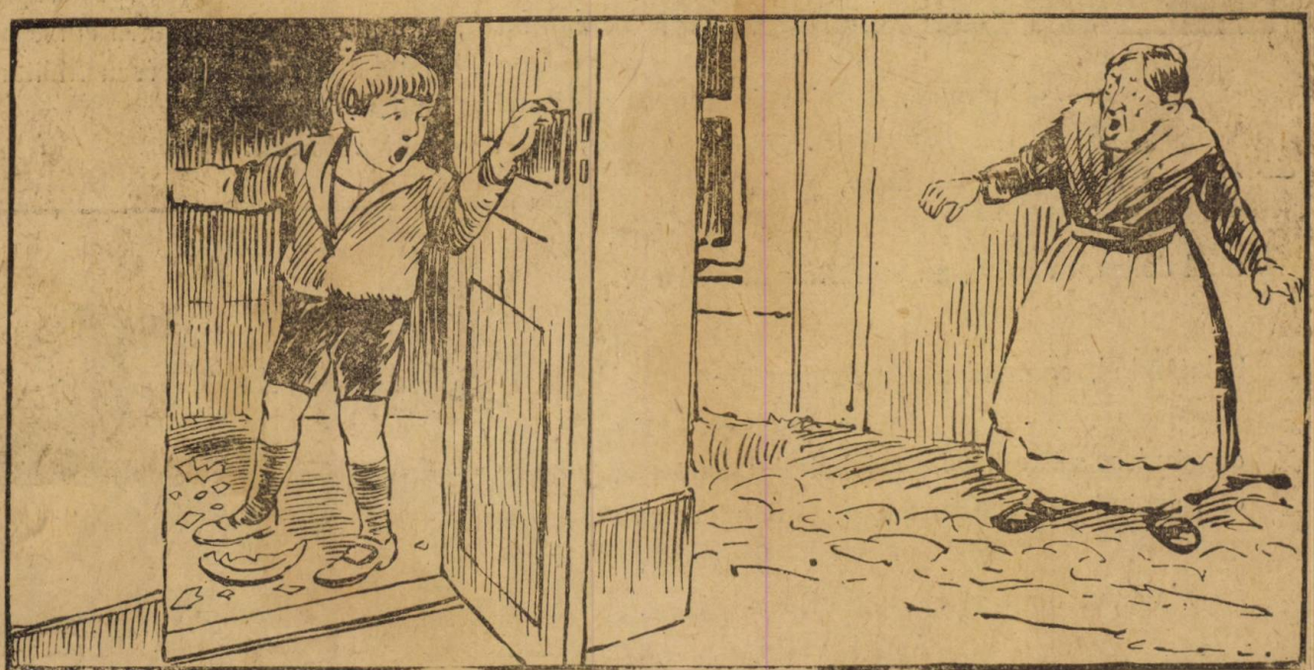

Unii cântă, âlţii sbiară,
Cu toţi fac la nebunii —
C'ascultând la ei de afară
Par o mie de copii.

„Vai, mânca-var şoricuţul,
„Drăcuşori împeliţaţi!...
„Va-ţi găsit aici culcuşul?...
„N'avea-ţi und'să vă jucaţi?!“

Ce le-a mai făcut, se ştie...
C'ai bunicei dragi nepoţi,
Nuşt'dece... de bucurie...
Se ţineau de... spate toţi.